

- które nakładają zobowiązanie pieniężne na konsumenta do zapłaty, w ramach rat kredytowych, kwot wynikających z różnicy między ratami obliczonymi w walucie rozliczeniowej wirtualnie oferowanej kredytobiorcy a ratami obliczonymi w walucie płatności rzeczywiście wykorzystanej;

mogą być uznane za nieuczciwe?

- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na to pytanie, jakie kryteria jest zobowiązany zastosować sąd krajowy celem zbadania tego ewentualnie nieuczciwego charakteru w odniesieniu do sytuacji faktycznej opisanej w pierwszym pytaniu?
- 3) Czy warunki opisane w pierwszym pytaniu mogą być uważane za niewchodzące w zakres głównego przedmiotu umowy kredytu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993 L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vergabekammer Südbayern
(Niemcy) w dniu 10 marca 2017 r. – Vossloh Laeis GmbH/Stadtwerke München GmbH**

(Sprawa C-124/17)

(2017/C 178/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Vergabekammer Südbayern

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Vossloh Laeis GmbH

Przeciwnik wniosku: Stadtwerke München GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowanie państwa członkowskiego – według którego warunkiem skuteczności wskazania przez wykonawcę podjętych środków naprawczych jest to, że wyjaśnia on fakty i okoliczności związane są z przestępstwem lub wykroczeniem i powstała w wyniku tego szkoda nie tylko w ramach aktywnej współpracy z organami śledczymi, lecz również w ramach współpracy z instytucją zamawiającą, jest zgodne z postanowieniami art. 80 dyrektywy 2014/25/UE ⁽¹⁾ w związku z art. 57 ust. 6 akapit drugi dyrektywy 2014/24/UE ⁽²⁾?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie a): czy art. 57 ust. 6 akapit drugi dyrektywy 2014/24/UE należy w związku z tym interpretować w ten sposób, że dany podmiot gospodarczy dla uznania skuteczności podjętych przez niego środków naprawczych jest zobowiązany wobec instytucji zamawiającej do udzielenia wyjaśnień na temat stanu rzeczy w takim zakresie, aby instytucja ta mogła sama ocenić, czy podjęte środki (techniczne, organizacyjne i kadrowe a także rekompensata szkody) są odpowiednie i wystarczające?
- 3) Dla dobrowolnych podstaw wykluczenia, które uregulowano w art. 57 ust. 4 dyrektywy 2014/24/UE maksymalny okres lub termin dla wykluczenia wynosi zgodnie z art. 57 ust. 7 dyrektywy 2014/24/UE trzy lata, licząc od danego wydarzenia. Czy pod danym wydarzeniem należy rozumieć zaistnienie wymienionych w art. 57 ust. 4 dyrektywy 2014/24/UE podstaw wykluczenia, czy też chodzi tu o moment, od którego instytucja zamawiająca dysponuje pewną i potwierdzoną wiedzą o wystąpieniu podstawy wykluczenia?

- 4) Czy zgodnie z powyższym w przypadku spełnienia przesłanki wykluczającej, wynikającej z art. 54 ust. 4 lit. d) dyrektywy 2014/24/UE poprzez udział wykonawcy w kartelu, danym wydarzeniem w rozumieniu art. 54 ust. 7 dyrektywy 2014/24/UE jest zaprzestanie udziału w kartelu lub też uzyskanie przez instytucję zamawiającą pewnej i potwierdzonej wiedzy o jego udziale w kartelu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylająca dyrektywę 2004/17/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 243).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, 65).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) w dniu 20 marca 2017 r. – postępowanie karne przeciwko Van Gennip BVBA i in.

(Sprawa C-137/17)

(2017/C 178/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Van Gennip BVBA, Antonius Johannes Maria ten Velde, Original BVBA, Antonius Cornelius Ignatius Maria van der Schoot

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy następujące naruszenia belgijskich przepisów dotyczących materiałów pirotechnicznych kwalifikują się jako „[poważne⁽¹⁾] naruszenia” w rozumieniu art. 45 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/29/UE z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku wyrobów pirotechnicznych⁽²⁾:
- a) sprzedaż wyrobów pirotechnicznych zawierających 2,666 kg materiałów pirotechnicznych, stanowiąca naruszenie art. 265 pkt 7 i art. 257 Koninklijk besluit van 23 september 1958 houdende algemeen reglement betreffende het fabriceren, opslaan, onder zich houden, verkopen, vervoeren en gebruiken van springstoffen [dekretu królewskiego z dnia 23 września 1958 r. w sprawie ogólnego uregulowania produkcji, składowania, posiadania, sprzedaży, transportu i wykorzystywania materiałów wybuchowych], zabraniających sprzedaży wyrobów pirotechnicznych zawierających ponad 1 kg materiałów pirotechnicznych, jeżeli konsument nie posiada uzyskanego indywidualnie zezwolenia administracyjnego na posiadanie większej ilości materiałów pirotechnicznych;
 - b) przekroczenie ustalonego limitu dla składowania i nieprzestrzeganie miejsc składowania ustalonych w federalnym zezwoleniu wydanym na podstawie ww. dekretu królewskiego z 1953 r., mimo iż na poziomie gminnym wydane zostało już zezwolenie w kontekście ustawodawstwa dotyczącego ochrony środowiska na skład we wskazanych miejscach rzeczywiście składowanych większych ilości;
 - c) krótkoterminowe tymczasowe składowanie bardzo niewielkich ilości wyrobów pirotechnicznych w różnych, nieobjętych konkretnie zezwoleniem miejscach w ramach posesji zajmowanej przez sklep detaliczny prowadzący sprzedaż wyrobów pirotechnicznych, będący w posiadaniu zarówno federalnego zezwolenia wydanego na podstawie ww. dekretu królewskiego z 1953 r., jak i gminnego zezwolenia wydanego w kontekście ustawodawstwa dotyczącego ochrony środowiska?
- 2) Czy zasada swobodnego przepływu wyrobów pirotechnicznych w rozumieniu art. 6 ust. 1 dyrektywy 2007/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie wprowadzania do obrotu wyrobów pirotechnicznych⁽³⁾ (obecnie art. 4 ust. 1 dyrektywy 2013/29/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia [12] czerwca 2013 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku wyrobów pirotechnicznych), w odnośnym przypadku w związku z art. 10 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym⁽⁴⁾ stoi na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które w odniesieniu do miejsc składowania zgodnych z dyrektywą wyrobów pirotechnicznych w kontekście handlu detalicznego ustanawia podwójny wymóg uzyskania z jednej strony zezwolenia wydanego na podstawie przepisów dotyczących produkcji, składowania, posiadania, sprzedaży, transportu i wykorzystywania materiałów wybuchowych, jak zezwolenia wydanego w kontekście ustawodawstwa dotyczącego ochrony środowiska w stosunku do szkodliwych przedsiębiorstw, mimo iż obydwa systemy wydawania zezwoleń w istocie dążą do realizacji tego samego celu (prewencyjnej oceny zagrożenia bezpieczeństwa), a jeden z tych dwóch systemów (mianowicie ten dotyczący materiałów wybuchowych) przewiduje (bardzo) niską górną granicę dla składowania sztucznych ogni (50 kg materiałów pirotechnicznych (tzn. aktywnych substancji)?